

«ΖΗΤΩ Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ! ΑΝΕΦΩΝΗΣΑΝ ΟΙ ΝΑΥΤΑΙ ΒΛΕΠΟΝΤΕΣ ΤΟΝ ΥΨΩΝΑ ΘΑΪΟΥΝΤΑ ΤΟΝ ΚΥΝΑ» (Σελ. 36)

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ Κ^ας DE NANTÉUIL ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

[Συνέχεια ἴδε σελ. 17]

Τὴν ἱστορίαν του διηγείτο ὁ Ὑβὼν μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἐνώπιον τοῦ ἱερέως τοῦ πλοίου, τοῦ ἀρχιμανδρίτου κ. Ρουστάνου, τοῦ κ. Λεστούρη, καὶ ἄλλων τινῶν. Ὁ ἰατρός εἶχεν ἐπιτρέψῃ εἰς τὸ παιδίον νὰ σηλωθῇ ἐκ τῆς κλίνης. Ὁ Πλοίαρχος ἦτο κατακεκλιμένος πλησίον του, κρατῶν τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν δύο ποδῶν του, τῶν ὁποίων ὁ εἰς ἔφερον ἐπίδοσμον. Ὁ δυστυχὴς Πλοίαρχος ἦτο τετραυματισμένος καὶ τὸ τραῦμα ἦτο βαθύ. Κατὰ τὴν πρῶνὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἰατροῦ εἰς τὸ θεραπευτήριον, δεῖ ἤρχετο ἡ σειρά τοῦ κυνὸς παρουσίας καὶ αὐτὸς τὸν πόδα του! Ἄφ' οὗ δ' ἐτελειώ- νεν ἡ ἐξέτασις καὶ ἡ θεραπεία ὁ Πλοίαρχος ἔλει- χεν εὐγνωμόνως τὴν χεῖρα τοῦ ἰατροῦ, ὅστις παλὺ εὐχαριστεῖτο ἐκ τούτου.

Ὅτε παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ κυβερνήτου ὁ Ὑβὼν κατ' ἀρχάς εἶδει μετὰ μεγάλην συστολήν ἄλλ' ὁ κύριος Λεστούρης, ὅστις ἦτο παρῶν τὸν ἐνεθά- ρ

ρουνε, καὶ τότε τὸ παιδίον ἐξέφρασε θερμῶς τὰς εὐ- χαριστίας του διὰ τὴν σωτηρίαν του. Κατὰ διατα- γὴν αὐτοῦ οἱ ναῦται ἔδωκαν εἰς τὸ παιδίον μίαν ναυτικὴν στολὴν, ἣ ὅποια τῷ ἐπήγαινε θαυμάσια.

Τὴν ὥραν τοῦ δεῖπνου, τὴν ἐσπέραν ὁ κυβερνή- τος εἶπεν εἰς τοὺς ἀξιωματικούς ὅτι σπανίως εἶδε τόσο ἐκφραστικὴν καὶ συμπαθητικὴν φυσιογνωμίαν.

Αὐτὸ ἐφφώνει καὶ ὁ κ. Λεστούρης.

Εἰς τούτον ἐξέφραξεν ὁ Ὑβὼν ἀνευ ἀμηχανίας καὶ στενωχωρίας τὴν εὐγνωμοσύνην του. Μετ' αὐτοῦ συνδιελέγετο ἐλευθέρως. Τῷ ὠμίλει περὶ τῆς μη- τρός του, περὶ τῆς πατρίδος του, περὶ τοῦ πόθου τὸν ὅποιον εἶχε νὰ σπουδάσῃ. Ὁ ἀξιωματικὸς ἠσθά- νετο ὁσημέραι περισσότερο ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τοῦ παιδίου, καὶ ἐξεπλήττετο βλέπων τόσο ἐυγενῆ αἰ- σθήματα ἐν τῷ υἱῷ τοῦ ἀλιέως.

Ὁ κ. Λεστούρης προσέλαβεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του τὸ παιδίον καὶ προσδιώρισε τὰς ἐργασίας τὰς

λάς τέχναις· και ὁ Βαδῆ-Κομπῶ ἀνεδείχθη ἴσως μὲ τοὺς πλέον πεπολιτισμένους ἡγεμόνας, και ἐφαίνετο πολὺ ὑπερήφανος διὰ τοῦτο!

Τὰς πρώτας ἡμέρας ἦτο καταγοητευμένος μὲ τὸ ὄργανόν του. Ὁ κύλινδρος ἐγύριζε, ἐγύριζε και οἱ ἦχοι ἐξήρχοντο ὅπως ἐξέρχεται τὸ σιτάρι ἀπὸ τὸ κόσκινον. . . Ἄμα ἐτελείωνε ἤρχιζε πάλιν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν και ὁ Βαδῆ-Κομπῶ δὲν ἐβαρύνετο νὰ ἀκούη τοὺς θορυβώδεις ἦχους.

Ἄλλ' ἀφοῦ ἤκουσε δὲν ζεύρω πόσας φορὰς τὸ ἴδιον τεμάχιον, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῇ, ἔγεινε πολὺ εὐαίσθητον τὸ αὐτὶ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος και ἀίφνης ἀνεγνώρισε μίαν στροφὴν:

— Στάσου! ἐφώνησεν εἰς τὸν ἀρχιμουσικόν του· αὐτὸ μού τὸ ἐπαίξεις πρὸ μῆας ὥρας. Θέλω τίποτε ἄλλο νὰ μου παίξῃς τώρα.

Φεῦ! ὁ δυστυχὴς Κετιμκουροῦ μόνον νὰ στρέφῃ εἴξευρε τὸν κύλινδρον τοῦ ὄργανου, αὐτὴ ἦτον ὅλη τὴν ἡμέραν. Ἔστρεφε λοιπὸν μὲ ὅλην του τὴν ταχύτητα και ὁ θόρυβος ἐγένετο δυνατώτερος, ἀλλὰ δὲν ἤλλαζεν ὁ ἦχος. Και ὅσον περισσότερον ἐγύριζε τόσο ἀνεγνώριζεν ὁ βασιλεὺς τοὺς ἦχους ὅλους τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἕως ὅτου τὸν ἐπίασεν ὁ ἀράπικος θυμὸς του. Διέταξε νὰ παύσῃ τὸ ὄργανον, εἶπεν ὅτι ἐβαρέθηκε πλέον νὰ ἀκούη τὴν μουσικὴν αὐτὴν ἢ ὅποια τοῦ ἔφερε ἀηδῖαν και τὸν ἀπεκοιμίζεν, και ἐκρήμυσεν ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν και ἀρχιμουσικὸν και ὄργανον.

Ὁ δυστυχὴς Κετιμκουροῦ εἴξευρε ποῦ ἐμελλε νὰ καταλήξῃ ἡ ὀργὴ τοῦ βασιλέως του! Εἰς τὴν Κισάμβαν ὁ βασιλεὺς εἶνε ἀπόλυτος κυρίαρχος, κάμνει ὅ,τι θέλῃ, και ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότητος ὁ Βαδῆ-Κομπῶ δὲν τὸ λογαριάζει διὰ τίποτε τὸ περὶ ἐνὸς μαύρου.

Ἐν τούτοις καθὲς τὸ θέλει τὸ δέρμα του ὅποιοι δῆποτε χρῶμα και ἂν ἔχῃ και ἐπειδὴ και ὁ Κετιμκουροῦ ἀγαποῦσε τὸ ἴδικόν του, ἐζάρωσε ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν και ἐβουβίσθη εἰς θλιβεράς σκέψεις.

Ὁ καίμενος ὁ Κετιμκουροῦ! ὀλίγας ἡμέρας ἀκόμη θὰ ἔμεινε εἰς Παρισίους. Μετ' ὀλίγον ἡ συνοδεία ὅλη ἐμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν μαύρον τόπον των. Θὰ ἐπαπέθετε τὴν καλύβην του, τὴν πατρίδα του. Ἄλλὰ φεῦ! μόλις ἐφθανε ἀπὸ τὸ μακρὸν αὐτὸ ταξίδι θὰ ἐπεχειρεῖ ἄλλο, ἀκόμη μακρὸν-

τερον, ἀπὸ τὸ ὅποιοι δὲν θὰ ἐπέστρεφε ποτέ, ποτέ!

Ἄχ! πολὺ ἀκριβὰ θὰ ἐπλήρωνε τὸν τίτλον τοῦ ἀρχιμουσικοῦ διὰ τὸν ὅποιοι, ἕως αὐτὴν τὴν στιγμήν, ἦτο τόσο ὑπερήφανος. Τί νὰ κάμῃ τώρα; . . . Τί νὰ ἐπινοήσῃ διὰ νὰ κάμῃ τὸν βασιλέα του νὰ τοῦ ἀρέσῃ, πάλιν ἡ μουσικὴ. . . και ὁ μουσικός;

Ὁ δυστυχὴς μαῦρος δὲν θὰ ἐπενόει τίποτε μόνος του, ἂν δὲν τὸν ἐβοήθει ἡ τύχη αὐτός ὁ τίτλος του τὸν ὅποιοι πρὸ μικροῦ κατηρῆτο, αὐτὸς και τὸν ἔσωσε ἀντὶ νὰ τὸν καταστρέψῃ.

Ἐπειδὴ ὁ Κετιμκουροῦ ἦτο ἀρχιμουσικός τοῦ βασιλέως, ἔγεινε περιζήτητος μεταξὺ τῶν μουσικῶν τῶν Παρισίων. Πολλοὶ μουσικοδιδασκαλοὶ ἦλθον νὰ τὸν ἐρωτήσωσι περὶ τῆς μουσικῆς τῆς πατρίδος του και νὰ τὸν παρακαλέσωσι νὰ τοῖς δώσῃ τὰ δημοτικὰ ἄσματα τῆς Κισάμβας. Ἦκουσε νὰ γίνεταί λόγος περὶ τοῦ Ὁδείου, ἠρώτησε και αὐτὸς και ἔμαθε τί εἶνε αὐτὸ τὸ Ὁδεῖον, και τότε μίαν ἰδέαν ἐλαμψεν εἰς τὴν κεφαλὴν του. . . Μία ἰδέα ἡ ὅποια τοῦ ἐφάνη φωτεινότερα ἀπὸ ὅλα τὰ ἠλεκτρικὰ φῶτα τῆς Ἐκθέσεως! Ἄν κατώρθωνε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἰδέαν του θὰ ἐσώζετο! Και ὄχι μόνον θὰ ἐσώζετο, ἀλλὰ μαζί μὲ τὸν τίτλον τοῦ ἀρχιμουσικοῦ θὰ ἀπέκτα και ἄλλον τίτλον. Ἄ! ὁ ἰδιότροπος κύριος του, ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότητος ἐβαρύνθη τοὺς μαλακοὺς ἦχους τοῦ μουσικοῦ μύλου του! Τότε λοιπὸν ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότητος θὰ ἀποκτήσῃ ὀρχήστραν πλήρη, ὀρχήστραν ὅπως τοῦ Θεάτρου, ὅπως τοῦ στρατοῦ, ὅπως τοῦ Ὁδείου· ἡ φιλοδοξία του, βλέπετε, δὲν εἶχεν ὄρα.

Ἄλλ' ὁ Βαδῆ-Κομπῶ δὲν ἦτο ἀπὸ τοὺς ἡγεμόνας ἐκείνους οἱ ὅποιοι δέχονται εἰς ἀκρόασιν τοὺς αὐλικούς των ὅταν περιπέσωσιν εἰς δυσμένειαν. Ἐπρεπαν ἐξ ἐφῶδου νὰ ἀρκάσῃ τὴν χάριν ὁ Κετιμκουροῦ.

Χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμήν, εἰσέρχεται εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὅπου ὁ Βαδῆ-Κομπῶ κατῴκει μὲ τὴν ἀκολουθειάν του, και παραλαμβάνει πέντε ἀραπόπουλα· μίαν ἄμαξάν τοῦ ξενοδοχείου τοὺς περιφέρει και τοὺς ἔξ εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων και τοὺς ἐπαναφέρει ὀπίσω μόλις ἀφοῦ ἐνύκτωσε, κατόπιν πολυῶρου μυστηριώδους ἐκδρομῆς. . . Τὰ πάντα εἶνε ἔτοιμα. . .

Τὴν ἰδίαν νύκταν, πανικός κατέλαβε τοὺς ἐν

τῷ ξενοδοχείῳ! . . . Ἐνόμισαν ὅτι ἔγεινε ἐκρήξις τοῦ ἀερίφωτος, ὅτι ἐκρημνίζοντο, ὅτι οἱ Παρισίοι μετεβαλλοντο εἰς ἐρείπια! . . . Ἄλλ' εὐτυχῶς οὐδὲν τούτων συνέβη, και ἡ ἡσυχία μετ' ὀλίγον ἀποκατέστη.

Ἐζήτησαν πληροφορίας και ἔμαθον ὅτι ἀπλούστατα ὁ βασιλεὺς τῆς Κισάμβας ἐτέλει ἑορτήν. Ὁ ἀρχιμουσικός του ἐδίδε συναυλίαν εἰς τὰ ἰδιαίτερα τοῦ δωμάτια.

Ἐσάρα μεγάλα τύμπανα, μίαν βαβειὰ βάρβιτος και τρία κύμβαλα! . . . Και πῶς ἐγέλων τὰ ἀραπόπουλα, πῶς ἐστριφογύριζον τὰ μάτια των! πῶς ἐτριζον τὰ δόντια των! και πόσον δυνατὰ ἐτύπων τὰ ὄργανά των. . . και πόσον ὠραῖος ἦτο ὁ θόρυβός των ἐκεῖνος!

Τζιρί-τζιμ. . . μπούμ! . . . Νὰ μουσικὴ! αὐτὴ εἶνε μουσικὴ! . . .

Και τὰ παράθυρα ἔτρεμον και τὸ πάτωμα ἐτριζε! . . .

Ἡ μουσικὴ ἐξημερώνει τὰ ἦθη! Ὁ αὐτο-

χὴς Κετιμκουροῦ δὲν ἔχει πλέον τίποτε νὰ φοβῆται! θὰ σώσῃ τὸ δέρμα του, θὰ ἐπανακτήσῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ κυρίου του, θὰ διατηρήσῃ τὸν τίτλον τοῦ ἀρχιμουσικοῦ, και μετ' ὀλίγον. . .

Ναί, μετ' ὀλίγον, ὅταν ἡ πρόσδος τὴν ὅποιαν οὐδεὶς δύναται νὰ σταματήσῃ, εἰσχωρήσῃ μέχρι τῶν ὄχθων τοῦ Λουαπούλα, τοῦ ποταμοῦ τῆς πατρίδος του, ὅταν αἱ τέχναι θὰ ἐκτιμῶνται και ἐκεῖ, χάρις εἰς τὴν ἐπίσκεψίν του ταύτην εἰς τὴν Ἐκθεσὴν τῶν Παρισίων, ὁ βασιλεὺς Βαδῆ-Κομπῶ θὰ ἀπονεύμῃ εἰς τὸν εὐνοούμενόν του νέον τίτλον, τὸν τίτλον τὸν ὅποιοι ὄνειροπολεῖ και ὁ ὅποιοι θὰ δώσῃ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Εὐρώπης μίαν ἰδέαν τοῦ πολιτισμοῦ τῆς πατρίδος του: ὁ μέγας και πολὺς Κετιμκουροῦ θὰ διορισθῇ, και λίαν δικάως, Διευθυντὴς τοῦ Ὁδείου τῆς Κισάμβας (Κεντρικὴ Ἀφρικὴ).

(Marthe Bertin)

ΞΕΝΙΤΕΙΑ

Ὅσο πολλὰ τὰ κάλλη σου
Κι' ἂν εἶνε, μαύρη ξενιτειά,
Ποτέ τους δὲν μοῦ κλέψανε
Χαρούμενη, γλυκεῖα ματιά!

Ποῦνε τῆς δόλιας μάνας μου
Τ' ἀγαπημένο τὸ πλευρὸ
Και τοῦ καλοῦ πατέρα μου
Τὸ πρόσωπο τὸ σοβαρό;

Και ποῦνε τ' ἀδελφάκια μου
Ποῦ τ' ἀγαποῦσα τρυφερά
Και κάποι' ἔτσι ψέμματα
Ἐυλοκοπούμεθα γερὰ;

Και ποῦνε τὸ καλύβι μας
Και ποῦ τὸ δάσος τὸ πυκνὸ
Και τ' ἀργυρὸ ποτάμι μας
Ποῦ ζωγραφεῖ τὸν οὐρανὸ;

Ὅσο πολλὰ τὰ κάλλη σου
Κι' ἂν εἶνε, μαύρη ξενιτειά,
Ποτέ τους δὲν μοῦ κλέψανε
Χαρούμενη, γλυκεῖα ματιά!

Και ποῦ τὰ προβατάκια μας,
Ὁφέλιμα και ταπεινά,
Μὲ τὸ γλυκὸ τους βέλασμα
Μέσα 'ς τὰ δάση 'ς τὰ βουνά;

Σιμά σου, ἄχ! δὲν ταῦρκα,
Πικρὴ και μαύρη ξενιτειά!
Γι' αὐτὸ τὸ χωριουδάκι μας
Γυρεῦ' ἢ κάθε μου ματιά!

Εἶνε μεγάλ' οἱ δρόμοι σου
Κ' εἶνε τὰ σπῖτια σου ἕψηλά
Και τρέμω μὴν πλακώσουνε
Τὴν ἐρημὴ μου τὴ φωνά!

Εἰς τὸ χωριό μου ἄς γύριζα,
Ἄχ! ἄς μὴν ἔμενα ἐδῶ,
Και τὴ ζωὴ μου ἔδινα
Ἄφοῦ τὸ σπῖτι μας ἰδῶ.

Φακ

Ο ΜΙΜΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΩΤΣΟΣ

Ὁ Μίμης καὶ ὁ Κώτσος μίᾳ σχολῇ
Ἐ τοῦ γέρο-Πανταζῆ τὸ περιβάλλει.
Ἐμβαίνουνε κρυφά, κ' εὐθὺς ἀρχίζουν
Τὰ σῦκα τοῦ φτωχοῦ νὰ δεκατίζουν.

Ἐπάνω ἔς τὰς θυκναὶς ἀνεδασμένοι.
Τὰ σῦκα κόψουν, τρῶν ἄν λιμασμένοι.
Τί κάμετε, παιδιά; Κλεψιά; ὡς πότε
Τὰ σῦκα τοῦ φτωχοῦ γέρου θὰ τρώτε;

Ἐ! Μίμη, ὁ Θεὸς αὐτὸ τὸ θέλει;
Ἐ! Κώτσο, οὔτε κἀν γι' αὐτὸ δὲ μέλλει;
Σὲ λόγια-γνωστικὰ φαγῶς προσέχει;
Τ' αὐτιά του ἔς τὴν κοιλιὰ θαρρεὶς πῶς ἔχει

Ἐκεὶ ποῦ σῦκα, τρῶν ἄν λιμασμένοι,
Σκυλί μὲ γαυγητὸ πηδᾷ καὶ βγαίνει,
Κι' ὁ γέρο-Πανταζῆς τοὺς βλέπει, τρέχει.
Ἐ τὸ χερὶ του χονδρὴ ματσούκα ἔχει.

• Κλεψιόπουλα μικρά, θὰ σὰς τσακώσω,
• Τὴ ράχι σας καλὰ θὰ διορθώσω,
• Αὐτὴ μου ἡ χονδρὴ, χονδρὴ ματσούκα
• Τὴ ράχι σας θὰ στρώσῃ τὰ κα τούκα

• Ἀνάποδα τὰ δύο σας θὰ καθίσω
• Ἐ τὸν γάδαρον ἐκεῖ, νὰ σὰς γυρίσω,
• Ὁ κόσμος νὰ σὰς ἴδῃ ἀπὸ ἐμένα,
• Κλεψιόπουλα μικρά, μουντζουρωμένα..

— • Ἀχ! γέρο-Πανταζῆ, τὸ Μίμης λέει,
• Γιὰ ἔδες, γιὰ ἔδες ἐκεῖ, ὁ Κώτσος κλαίει.
• Ἀχ! γέρο-Πανταζῆ, μὴ μὰς ἴτροπιᾶσῃς,
• Δευτέρα πειὰ φορὰ δὲ θὰ μὰς πιάσῃς.

• Συχωρεθὲ μάς πειὰ! Γιὰ τὴ ζημία
• Σοῦ φέρνομε οἱ δύο δραχμούλα μίᾳ.
• Ἐκάναμε κακὸ! Συμπάθησέ μας,
• Νὰ γίνωμε καλοὶ βοῦθησέ μας.

Ὁ γέρο-Πανταζῆς τὸ σκύλο πέρνει,
Τὸν δένει μὲ σχοινί, καὶ σ κ ἄ λ α φέρνει.
• Ἐλάτε τώρα πειὰ! Συχωρεμένοι!
Κατέβηκαν κ' οἱ δύο ἔντροπιασμένοι.

Ὁ γέρο-Πανταζῆς τοὺς ἀγκαλιάζει,
Τοὺς παίρνει, τοὺς φιλεῖ καὶ τοὺς φωνάζει
• Παιδιά μου, νὰ σὰς πῶ δὲν ἔχω ἄλλα,
• Τὸν κλέψτη περιμένει ἡ κρεμάλα..

Χρ. ΣΑΜΑΡΤΣΙΑΝΗΣ

Η ΠΗΓΗ

(Μῦθος)

Πλησίον ἑνὸς μεγάλου δρόμου ἦτο μίᾳ πηγῇ· ἔκειτο μεταξύ δύο βράχων, δὲν τὴν εὕρισκεν ὁ ἥλιος, καὶ διὰ τοῦτο τὸ νερὸν τῆς, ὅσον μεγάλη καὶ ἄν ἦτο ἡ θερμότης, ἦτο πάντοτε δροσερώτατον. Ἐπάνω ἀπὸ τὴν πηγὴν ἦτο μίᾳ μεγάλῃ ἐπιγραφῇ: *Νὰ εἰσθε σὰν ἐμὲ!*

Μίαν καυστικὴν ἡμέραν τοῦ θεροῦς τρεῖς ὀδοιπόροι συνητήθησαν πλησίον τῆς πηγῆς, εἰς ἔμπορος, εἰς γέρον, καὶ ἓν παιδίον· ἀφ' οὗ ἔπιον καὶ ἔδρυσίσθησαν, ἐκάθισαν εἰς τὴν σκιὰν τῶν βράχων. Ἀνέγνωσαν τὴν παλαιὰν ἐπιγραφὴν καὶ εἶπον: τί ἐννοεῖ ἄρ' αὖ γε;

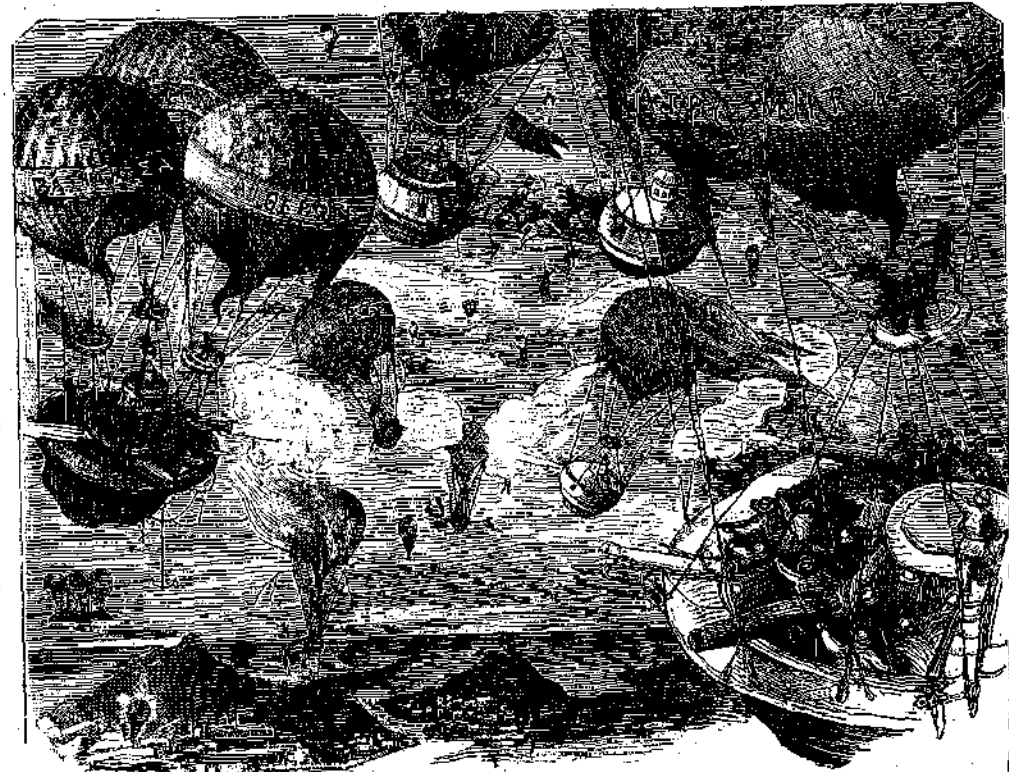
— Αὐτὸ τὸ νερὸ ποῦ πηγάζει ἀπ' ἐδῶ, εἶπεν ὁ ἔμπορος, τρέχει μακρὰν, ἐνόνεται μὲ ἄλλα φυσικὰ, γίνεται ποτάμιον· πηγαίνει ἔμπροσ ἀκαταπαύστως, μεγαλόνον πάντοτε καὶ γίνε-

ται ποταμῶς. Ἡ ἐπιγραφὴ σημαίνει: Πρέπει νὰ εἰσθε δραστήριοι καὶ καρτερικοὶ διὰ νὰ γίνεσθε πλούσιοι.

— Ἐγὼ νομίζω, εἶπεν ὁ γέρον, ὅτι ἔχει ἄλλην ἐννοίαν. Τὸ νερὸν τῆς εὐεργετικῆς πηγῆς τρέχει διὰ τοὺς δυσχερῆς διαβάτας· ἄς τὴν μιμηθῶμεν· πρέπει νὰ εἴμεθα πρόθυμοι νὰ βοηθῶμεν τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην. Σὺ, παιδί μου, τί νομίζεις;

Τὸ παιδίον τότε εἶπε:

— Ἐγὼ νομίζω ὅτι ἡ πηγὴ μὰς συμβουλεύει νὰ φυλάττωμεν τὴν καρδίαν μας τόσον καθαρὰν ὅσον διαυγὲς εἶνε τὸ νερὸν τῆς. Ὅταν τὸ νερὸν εἶνε ἀκάθαρτον κανεὶς δὲν τὸ πλησιάζει εἰς τὰ χεῖλη του· ὅταν ἡ καρδία μας δὲν εἶνε καθαρὰ κανεὶς δὲν θέλει νὰ εἶνε φίλος μας.

«ΚΑΙ ΤΑ ΑΕΡΟΣΤΑΤΑ ΕΦΟΡΜΩΣΙ ΚΑΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ» (Σελ. 42)

ΠΡΟΟΔΟΣ!

Τί λαμπρὸν πρᾶγμα ἡ πρόοδος!

Ἄλλοτε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ὀμήρου — εἰς ἐποχὴν πολὺ μεμακρυσμένην ἀπὸ ἡμᾶς — ἔταν οἱ ἔχθροι εὕρισκοντο ἀντιμέτωποι, πρὸ τοῦ νὰ συνάψωσι τὴν μάχην ἀπήγγελτον λόγους: — Εἶμαι ὁ θεῖνα, υἱὸς τοῦ τάδε, ἔγγονος ἐστίου· ὁ πατέρας μου ἐσκότωσε ἐκεῖνον, ἐγὼ ἐσκότωσα αὐτόν!

Ὁ ἄλλος ἀπήντα τότε καὶ παρήρχοντο αἱ ὦραι, μὲ τοὺς ὠραίους αὐτοὺς λόγους τοὺς ὁποίους μὰς διέσωσεν ὁ Ὀμηρος καὶ τόσοι ἄλλοι ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς. Τὴν ἐποχὴν ἐπείνην ἐγνώριζον τὸ αἶτιον διὰ τὸ ὅποιον ἐμάχοντο, ἐπὶ πλέον εἶχον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ θεωρῶσιν ἐκ τοῦ πλησίον τὸν ἔχθρον των, δὲν τοὺς ἐχώριζεν ἢ μόνον τὸ ἕξός των, καὶ ἔβλεπον ποῦ ἐκτύπων καὶ ποῖος ἐπιπτεν.

Τώρα εἶνε διαφορετικά.

Οἱ στρατοὶ εὕρισκονται ἕως εἰκοσι χιλιόμετρα μακρὰν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου:

— Μπάμ! Μπούμ! Μπίμ!

Βροχὴ σφαιρῶν, τὰ ὀβούλια ἐκρύβνυνται, αἱ ἀν-

θρωποὶ πίπτουσιν, αἱ οἰκίαι καταρρέουσιν καὶ οὐδεὶς γνωρίζει πῶθεν προέρχεται ἡ καταστροφὴ αὐτή.

Λαμπρὸν πρᾶγμα ἡ πρόοδος!

Τίς θὰ ἐφαντάζετο ποτέ, ὅτι ὁ καλὸς Θεὸς ἐπροίκισε τὸν ἄνθρωπον διὰ τοῦ νοῦς ὅπως τὸν χρησιμοποίησιν οὗτος πρὸς καταστροφὴν τῶν ὀμιλιῶν του! Ἀλλὰ δὲν ὀμιλοῦσιν οὕτω οἱ ἄνθρωποι τῆς προόδου!

Μετ' ὀλίγον καιρὸν θὰ ἀλλάξῃ πάλιν ἡ ὄψις τῶν πραγμάτων! Ἐξείρετε ὅτι οἱ σοφοὶ καταγίνονται νὰ εὕρωσι τὸ πηδάλιον τοῦ αεροστάτου, τὸ μέσον δηλαδὴ διὰ τοῦ ὁποίου θὰ δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ διευθύνῃ τὴν αεροπόρον σφαιρὰν κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θέλησιν. Μετ' ὀλίγον θὰ στεφθῇ δι' ἐπιτυχίας καὶ ἡ προσπάθεια αὐτή.

Ἴσως λοιπὸν θὰ σκέπτεσθε:

— Πάσον θὰ εἶνε εὐχάριστον νὰ ταξιδεύῃ κανεὶς οὕτω! Δὲν θὰ ληλεώμεν πλέον τὰ πτηνά! Ὅπως καὶ αὐτὰ θὰ διασχίζωμεν τὸν αἰθέρα! Ὅποια ἀπόψεις ἐκ τοῦ ἕψους αὐτοῦ! Αἱ πεδιάδες, τὰ δάση, αἱ λόγμαι, θὰ ἐκτυλίσσωνται κάτωθεν ἡμῶν ὡς ἄ-

πέραντος τάτης μυριόχρωμος. Θά διερχώμεθα άνωθεν και των ύψηλοτέρων όρέων!

— Α! φίλοι μου! πιστεύετε ότι προς τέρψιν σας καταγίνονται προς εύρεσιν του πήδαλιου του άροστάτου; Πιστεύετε ότι προς όφελος της άνθρωπότητας καταβάλλονται αι τόσαι προσπάθειαι; Περί άλλου πρόκειται!

Ένεκα της πρόδου... ή γη δέν θα είνε πλέον άρκετά εύραία όπως χρησιμεύση ως πεδión μάχης εις τους κατοίκους της. Όταν όμως καταστώσι κύριοι της ατμοσφαιρας, όποια εύτυχία! Τάχιστα, μηχανευθήτε νέας πολεμικάς μηχανάς! τηλε-

όβλα βάλλοντα μακρότερον άκόμη, ύλας έκρηκτικώς ισχυροτέρας δέν μάχονται πλέον οι στρατοί επί της ξηράς, ούτε επί της θαλάσσης· αι μάχαι συγκροτούνται άνωθεν των νεφών... Και τα άεροστάτα έφορμώσι τα μόν επί των δέν και τα τηλεόβλα βροντώσι και τα μυδράλλια έκσπενδονίζουσι τον θάνατον, και καταπίπτει έκ του ύψους των αιθέρων βροχή ανθρώπινων όντων κατακρημνιζόμενων επί των άποκρημών βράχων, καταβυθιζόμενων εις την άγρίαν θάλασσαν...

— Ω! τί λαμπρόν πράγμα ή πρόδοδος!

[Victorien Aury]

Φακ

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΣ

[Συνέχεια και τέλος: ιδ. σελ. 26]

Η θαυμασία αίθουσα ήτο πλήρης έπιστήμων προσκεκλημένων. Κατ' άρχάς έπαιξαν άλλοι μουσικοί· έπειτα ήλθεν ή σειρά των τριών νεαρών βιολιστών· πρώτος έμελλε να παίξη ο Ιωάννης, έπειτα ο Μάρκος, και τελευταίον ο Πέτρος.

Ο Ιωάννης έπαιξε μετά θάρρους, πολύ δ' έπληνέθη και το σύνθεμά του και ή έκτέλεσις του, έν τέλει δέ κατεχειροκροτήθη.

Έπειτα προσήλθεν ο Μάρκος· το ώραίον και ύψηλόν παιδίον, το ύπερήφανον και κανονικήν έχων την μορφήν, έκαμεν άμέσως άριστην έντύπωσιν. Έπεκλήθη με χάριν και πλήρης θάρρους, βέβαιος περι της νίκης, ήρχισε να παίζει.

Ο Πέτρος ήστατο εις παράμερον γωνίαν, όπισω της σκηνής, λίαν συγκεκινημένος και κρατών με την χείρά του την σφοδρώς κτυπώσαν καρδίαν του. Έσυλλογίζετο ότι μετ' όλίγον έμελλε να έλθη ή σειρά του, και ότι έπρεπε να καταβάλλη όλην την δύναμιν της ψυχής του να νικήση.

Μόλις ήκουε τί έπαιζεν ο Μάρκος· άλλ' αίφνης προσήλωσε την προσοχήν του, εις τους τόνους του παιζομένου συνθέματος.

Πώς; τί συνέβαινε; Η μελωδία την όποιαν οι έν τη αίθουση ήκρωάντο συγκεκινημένοι, χωρίς ν' αναπνέωσιν, ήτο ή ιδική του, έκείνη την όποιαν αυτός εξέβαλεν έκ του βήθους της ψυχής του, έκείνη εις την όποιαν έστήριζεν όλας τας έλπίδας του. Πώς ήτο δυνατόν αυτό; Τά γόνατά του έτρεμον, ή κίφα-

λή του εξαλίσθη και κατέπεσεν επί μιας καθέκλας ψιθυρίζων:

— Ω, Μάρκε, πώς εμπούρες και τόκαμες αυτό το πράγμα!

Ούδεις παρετήρησε την θλίψιν του πτωχού παιδίου, ούδεις ένόησε τον πόνον του, διότι την στιγμήν έκείνην ήκούσθησαν ραγδαία χειροκροτήματα έν τη αίθουση, και ο Μάρκος, έπαινους και εύγε και συγχαρητήρια λαμβάνων δεξιόθεν και άριστερόθεν, κατέβη από την εξέδραν.

— Γρήγορα, Πέτρε, ειπεν ο Ιωάννης εις τον φίλον του, άγνοών καθ' όλοκληρίαν τί συνέβαινε, είμαι σχεδόν βέβαιος πως θα βραβευθή ο Μάρκος, άλλ' έχει άκόμη θάρρος, ίσως νικήσης σύ!

Ο Πέτρος άνηγέρθη. Δέν τω είχαν ειπή τούσakis ή μήτηρ του ότι πρέπει να έχη πάντοτε τας έλπίδας του εις τον Θεόν, όστις μās βοηθεί όταν κανεις άλλος δέν δύναται να μās βοηθήση και να μās παρηγορήση; Έψωσε προς τα άνω το βλέμμα του παράδοχος έλπις εισήλθεν εις την καρδίαν του, ήσθάνθη θάρρος όποιον ούδέποτε είχαν αισθανθή.

Δέν ειδε το χρυσοστόλιστον έκείνο πλήθος, δέν έπρόσεξε εις το βλέμμα του οίκτου με το όποιον τον παρετήρουν πολλοί, αυτόν τον ώχρον και ισχνόν, τον τολμώοντα να διαγωνισθή προς τον νεαρόν έκείνον καλλιτέχνην, όστις κατέθελε τους άκρατάς και χειροκροτήθη τόσο ένθουσιωδώς παρ' αυτών.

— Ω! αν εϊξευρον οι άνθρωποι εκεινοι ποιος ητο ο αληθης καλλιτεχνης!...

Τι έμελλε να παίξη τώρα ο Πέτρος, αφ' ου ο άλλος εκλεψε το σύνθεμά του;

Ηρπασε το τόξον και με τας χορδās του βιολίου εξέφρασε τον πόνον της ψυχής του.

Κατ' άρχάς ή χείρ του έτρεμεν και οι τόνοι εξέηρχοντο δειλοί· άλλά μετ' όλίγον το παιδίον ελησμόνησε που ήτο, ελησμόνησε τα πάντα, και μόνον ήκουε την εμπνευσιν, ητις ψιθυρίζει εις τους μεγαλοφεις καλλιτέχνας τα άριστουργήματα.

Το βιβλίον εις τας χείρας του παιδίου εκείνου εκλαιε, ένόμιζες· ήτο τόσοσ παραπονετική ή μελωδία! όλη ή λύπη μās ψυχής άπηλπισμένης εξέχυνετο εις εξαίσιον θρήνον.

Έντός της αίθουσης ούδεις άνέννεε πλέον έξ όλων των όφθαλμών έρρεον δάκρυα, τα δέ δακρυσμένα βλέμματα έμενον προσηλωμένα εις το μαγικόν τόξον.

Αλλ' όλίγον κατ' όλίγον ή λύπη έκείνη ήρχιζε να διαλύεται, όπως εξατμίζεται ή δμίχλη έκ των ακτίνων του ήλιου· ή έλπις άνεγεννάτο έντός του ταλαιπώρου εκείνου όντος· ύπάρχει Θεός, Θεός προστάτης των άδικουμένων και ταπεινών· και τώρα το βιολιον άνέπεμπε, θα έλεγες, διακαή προσευχήν προς τον Πλάστην, ύμνον άπεριγράπτου μελωδίας και ύψους, όμιον προς εκείνον δι' ου οι χοροί των άγγέλων δοξολογούσιν έν τω ουρανώ τον Θεόν! Θεόν φως περιέλουε την μορφήν του νεαρού καλλιτέχνου, λάμπιν ουρανίαν εξέπεμπον οι όφθαλμοί του.

Έληξε το μέλος· άκρα, βαθεία σιωπή έπεκράτησεν όλίγας στιγμάς έν τη αίθουση· άλλά δια μιάς έβρόντησε θυελλα χειροκροτημάτων, πολύ, πολύ ισχυρωτέρων των προηγουμένων, και πάντες μεγάλοι και μικροί, άνωρθούντο δια να ιδωσι τον καλλιτέχνην· άλλ' ο καλλιτέχνης όλίγα βήματα προχωρήσας, κατέπεσεν άνάισθητος εις το έδαφος.

Ότε ήνοιξε τους όφθαλμούς του ειδεν ότι εύρίσκετο έντός άγνώστου δωματίου επί άναπαυτικής κλίνης. Ησθάνετο όμως μεγάλην άδυναμίαν· τα όπα του εβαύζον· ήκουσε δέ μίαν φωνήν έρωτώσιν μετ' ένδιαφέροντος:

— Έπάρχει έλπις, ιατρέ;

— Έπάρχει έλπις, Έψηλοτάτη· θα προσπαθήσω να σώσω το παιδι αυτό.

Έπειτα ο Πέτρος άπεκομήθη· έβυθίσθη εις βαθύν λήθαργον, ούτε έννοεί ότι ο ιατρός εκάθητο εις το προσκέφαλόν του, και ότι μία μεγαλοπρεπής κυρία ήρχετο συχνά εις το δωμάτιον και ήρώτα περι αυτού. Η κρίσις της άσθενείας διήρκεσεν όλόκληρον την νυκτα.

— Ο πυρετός έπεσε, έσώθη το παιδίον, ειπεν ο ιατρός, την πρωίαν.

Τότε εξύπνησε και ο Πέτρος· ήτο ήσυχος τώρα και ένεθυμήθη λεπτομερώς όλας τας συγκινήσεις του, τας έλπίδας του, την φοβερήν στιγμήν ότι ειδεν όλα τα όνειρά του κατακρημνιζόμενα, το αίφνίδιον θάρρος του, την νίκην του, το βραβείον.

— Που είνε το βιολι; ήρώτησε με άσθενή φωνήν.

— Έδώ είνε, παιδι μου, ειπεν ή ποιγκηπίσσα και τή έδωκε το ώραϊότατον βιολιον το όποιον ειχεν όριση ως βραβείον.

— Έως ότου να γίνης καλά δέν πρέπει να παίζης! ειπε με άυστηρότητα ο ιατρός, ειδεμή θ' άποθάνης.

— Καλά, ειπε με εύπειθειαν το παιδίον, δέν θα παίζω· δόστε μου μονάχα λίγα το βιολι να το άγκαλιάσω και ύστερα το παίρνετε πάλι.

Το έλαβε και το έθεσε εις την άγκάλην του, και με τα ώχρα και ισχνά δάκτυλά του έθώπευε τας χορδās· ούτω άπεκομήθη, και τότε ή νοσοκόμος έλαβε σιγά σιγά το προσφιλές βιολιον και το έθεσεν έντός της θήκης του, επί τινος τραπέζης.

Την έπομένην ήμέραν ήτο άκόμη καλλίτερον· εκειτο εξηπλωμένος εις την κλίνην του και έσυλλογίζετο την μητέρα του, ή όποια δέν ήξευρε τίποτε περι της άσθενείας του και τον έπεριεμενε με άνησυχίαν· μία χείρ έλαβεν αίφνης την ιδικήν του, και έν παιδίον έγονυπέτησε πρό της κλίνης του:

— Πέτρε, Πέτρε, ειπε με λυγμούς, με συχωρείς;

— Μάρκε, ειπεν ήσυχως ο Πέτρος, αν δέν μ' έκαμνες να λυπηθώ τόσοσ πολύ, δέν θα ήμπορούσα να παίζω όπως έπαιξα και να νικήσω. (Το αγαθόν παιδίον δέν προσέθεσεν ότι ή λύπη έκείνη, και ο άγών όπως έκφράση τον

σάκκος του Φούρναρη' αλλά δεν έδωκε προσοχήν και έμεινε ήσυχος. Τότε τον πηγαίνω εις τὸ εστιατόριον τοῦ κυβερνήτου τὴν θήκην τοῦ ὀρολογίου τὴν εἶχα σιμὰ εἰς τὴν μύτην του καὶ ἔλεγα κάθε στιγμήν :

» — Σκάλισε, σκάλισε, ναύρης τὸ ὀρολόγι :

» Ὁ Πλοίαρχος εἶπαινετο ὅτι ἐνοιῶθε πόσον σοβαρὰ ἦτο ἡ στιγμή ἐκείνη δι' ἐμέ. Ἀφοῦ ἐμύρισθη καλά, ἐσκάλισε, ἔξυσε με τὰ νύχια του, ἐστάθη ἔξωφρα ἐμπρὸς εἰς τὴν σκευοθήκην τῶν ἀσημικῶν καὶ ἤρ- χισε νὰ κινή με δύναμιν τὸ ἕνα πόδι τῆς πρὸ πάν- των δὲ με τὸ ὀπίσω πόδι τὰ εἶχε βάλῃ ἀλλὰ δὲν εἴμποροῦσε οὔτε με τὸ πόδι του οὔτε με τὸ ρύγχος του νὰ φθάσῃ.

» — Γῆν ὀρώμεν! » φωνάζει εἰς δόκιμος, ὁ ὁποῖος ἦτο εἰς τὴν θύραν με ἄρκετοὺς ἄλλους καὶ μᾶς ἐκύτταζε.

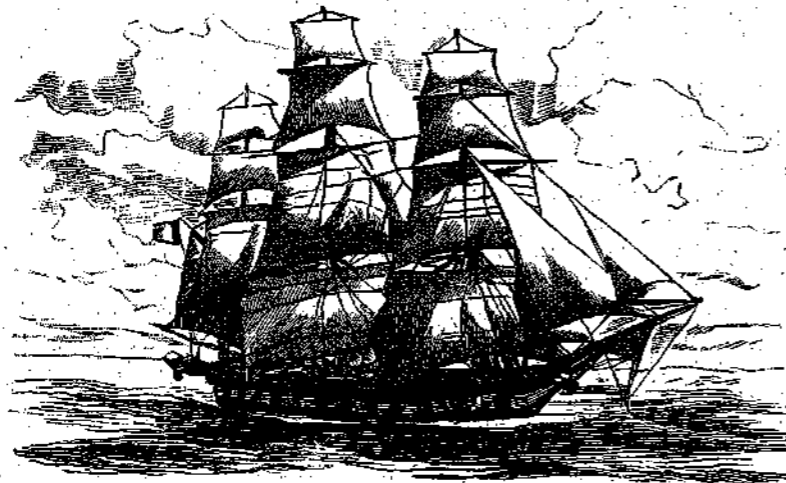
ὁ κυβερνήτης εἶχεν ἀναχωρήσῃ μετὰ τὸ πρόγευμα καὶ δὲν εἴξευρε τίποτε, εὐχαριστήθη δὲ πολὺ διότι ἐφάνη ἡ καθαρὰ ἀλήθεια καὶ ἀπεδείχθη ἡ ἀθωό- της μου.

» — Νὰ ἔχῃς χάριν αὐτουνοῦ ἐδῶ εἶπε καὶ ἔδειξε τὸν Πλοίαρχον.

» Ὁ καιμένος ὁ Πλοίαρχός μου! τὸν ἐπαίνοῦν, τὸν χαϊδεῖουν, τοῦ δίδουν ζάχαρη, τὴν ὁποίαν τρώ- γει με σοβαρότητα. Ἡ ἀδυναμία του εἶνε ἡ ζάχαρη, ξεύρεις.

» — Ὡς τὸσον πολὺ μετριόφρων εἶνε ὁ Πλοίαρ- χος, καθόλου δὲν ὑπερηφανεύθη διὰ τὸ κατόρθωμά του! εἶπεν ὁ κ. Λαστούρης, ὁ ὁποῖος ἦτο κατευ- χαριστημένος καὶ ἐγέλα με ὄλην τὴν καρδιά του.

» Ναί, καλὴ μου μητεροῦλα. Αὐτὴ ἡ ἡμέρα κοῦ

Η ΦΡΕΓΑΤ « ΑΘΗΝΑ »

» Ἀνάπτει ἐν φωσφόρον καὶ τὸ ρίπτει ὀπίσω ἀπὸ τὴν σκευοθήκην καὶ ἐξαπλόνεται χάμου διὰ νὰ ἰδῇ.

» — Βλέπω ἕνα κουτί δεμένο με σύρμα εἰς τὸ ὀπίσω πόδι, λέγει.

» Με τὸ μαχαίρι του σπᾶνει τὸ σύρμα καὶ τραβᾷ ἐμπρὸς τὸ κουτί. Τὸ ἀνοίγομεν καὶ εὐρίσκομεν μέσα τὸ ὀρολόγιον, ἐν χαρτονόμισμα τῶν 100 φράγκων, 320 φρ. εἰς χρυσόν, ἐν σακτυλίδιον τὸ ὁποῖον ὁ κυ- βερνήτης ἐνόμισεν ὅτι ἔπασεν εἰς τὴν θάλασσαν ἐν ᾧ ἐπλύνετο, δύο ἀσημένια μαχαιροπέρουνα τοῦ κυ- βερνήτου ἐπίσης, τὰ ὁποῖα εἶχαν χαθῆ δὲν εἰξεύρω πρὸ πόσου καιροῦ, καὶ τὰ ὁποῖα τὰ εἶχε σπᾶσῃ ὁ κλέπτης διὰ νὰ χωρέσουν μέσα εἰς τὸ κουτί.

» — Ζήτω ὁ Πλοίαρχος!

» Αὐτὴ ἡ φωνή, αὐτὴ ἡ ζητωκραυγὴ ἀκούεται ἀπὸ τὴν πύραν ἕως τὴν πρύμνην τῆς Ἀθηνᾶς. Ὅλοι ἐμαθον τὸ νέον κατόρθωμά του καὶ ὅλοι εἶνε ἐνθουσιασμένοι.

» Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἦλθεν εἰς τὸ πλοῖον καὶ

ἤρχισε τὸσον ἄσχημα δι' ἐμέ, ἐτελείωσε πολὺ, πολὺ καλά. Ὡ, ναί, εἶμαι εὐχαριστημένος! Τὴν νύκτα ἐκοιμήθηκα βαθεῖα διότι ἤμουν κατακουρασμένος ὡς νὰ με εἶχαν σπᾶσῃ ἔς τὸ ἔξωλο. Με τί χαρὰ συλ- λογίζομαι ὅτι ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἔλθω εἰς τὴν ἀγκαλιάν σου καὶ θὰ σὲ φιλῶ. Ὡ, πόσα πράγματα ἔχω νὰ σοῦ εἰπῶ! Αὔριον σ α λ π ἄ - ρ ο μ ε ν διὰ τὸ Τουλόν.

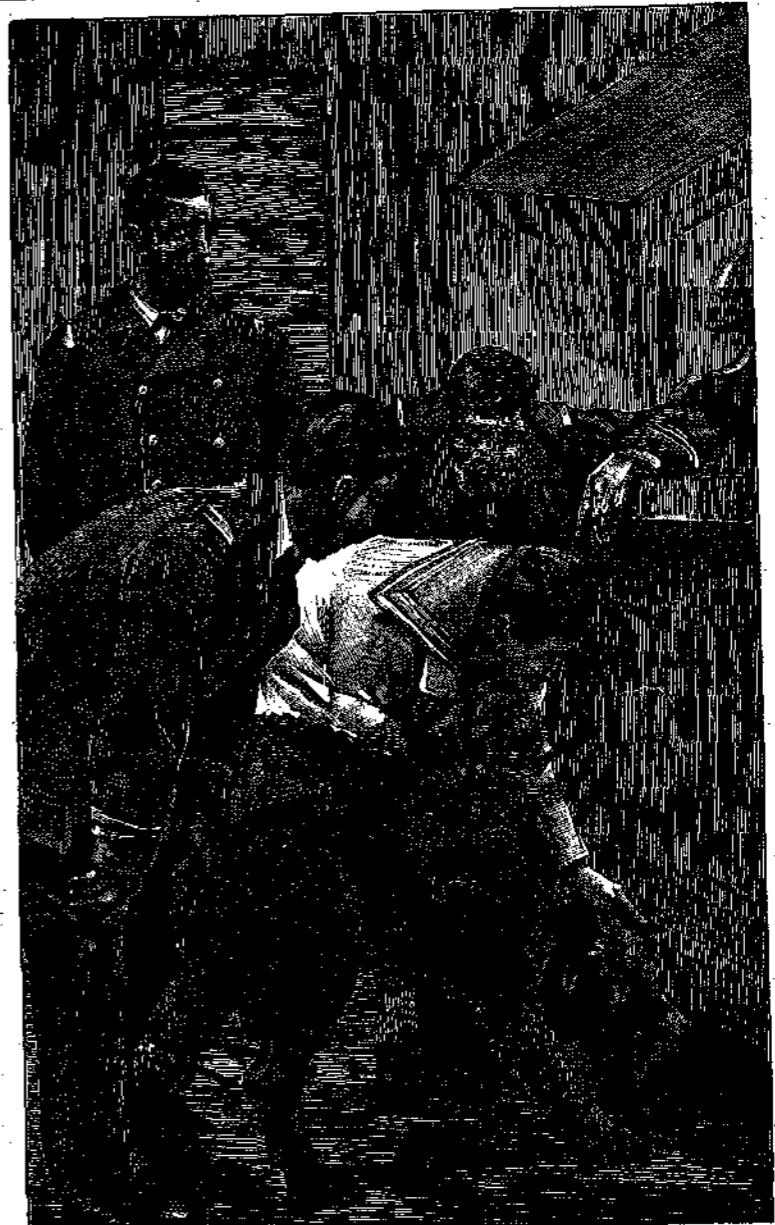
» Καλὴν ἀντάμωσιν, λοιπὸν, ἀγαπητῆ μου μητέρα.

» Μένω με τὴν εὐχὴν σου

» Ὁ ἀγαπητὸς υἱὸς σου

» ΥΨΩΝ ΙΩΣΙΚΗΣ.

Ὁ Φούρναρης ἀφ' οὗ ἀπεκαλύφθησαν αἱ κλοπαὶ του, βλέπων ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τὰς ἀρνηθῆ τὰς ὠμολόγησε καὶ ὁ ἴδιος ἐπραξε δὲ τοῦτο ὄχι με ἐν- τροπήν καὶ μεταμέλειαν, ἀλλὰ με ἀναισχυντίαν, προβάλλων ὡς δικαιολογίαν του ὅτι μόνον οἱ πλούσιοι δὲν αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ λάβουν τὰ χρήματα τῶν ἄλλων.

« Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΒΕΤΑΘΗ ΕΞΑΦΝΑ ΕΜΠΡΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΒΥΘΗΚΗΝ » (Σελ. 52)

Δικασθεὶς ἀπὸ τὸ ναυτοδικεῖον καταδικάσθη εἰς δέκα ἐτῶν δεσμὰ ὁ πρῶν τραπεζοκόμος. Ὁ ἀθλιος ἀφοῦ ἤκουσε τὴν καταδίκην του ἐφώνησε με θρασύ- τητα : « Δὲν τᾶχω μήτε με τοὺς δικαστὰς μου ποῦ πληρώνονται γιὰ νὰ κάνουν αὐτὴ τὴ βρωμο- δουλειά, μήτε με τὸν ἀξιωματικὸ ποῦ μ' ἐδικιήθηκε γιὰ τὸ ἔκλεψα τὸ ὀρολόγι' μὰ ἂν κέσῃ καμμιά φορὰ ἔς τὰ χέρια μου αὐτὸς ὁ Ἰωσὴφ καὶ ὁ ἀνα-

θεματισμένος ὁ σκύλος του, θὰ ἰδοῦν τί θὰ 'πῆ Φούρ- ναρῆς καὶ πόσ' ἀπίδια βάζει ὁ σάκκος! »

Ὁ Φούρναρης ἐστάλη εἰς τὰς αἰρέτας τῆς Νέας Καληδονίας, ἐκεῖ ὅπου ἐξορίζονται ὑπὸ τῆς Γαλ- λίας οἱ χειρότεροι κακούργοι οἱ σκληρυνθέντες εἰς τὸ κακὸν καὶ ἀδιόρθωτοι!

[Ἔπεται συνέχεια]

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ
κατὰ παράκλησιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
τῆς Κ. DE NANTUIL.

ΔΑΥΙΔ ΛΙΒΙΓΚΣΤΩΝ

Εάν κατά τους τελευταίους αυτούς μήνας, αγαπητοί μου φίλοι, έτυχε να βίψετε κανέν μάλτι εις την έφημερίδα του πατρός σας (κανέν μάλτι μόνον, διότι είμαι βέβαιος ότι δεν ήρχισατε ακόμη ν' αναγινώσκετε πολιτικές έφημερίδας, τας οποίας αύτε να έννοήσετε ήμπορείτε, ούτε σας συμφέρει να έννοήσετε) ή έπροσεξατε εις τας συνομιλίαις των φίλων οι όποιοι ήρχοντο να περάσουν την βραδυά των με την οικογενειαν σας, θα είδατε ή θα ήκούσατε βέβαια πολλάκις επαναλαμβανόμενον το όνομα του Στάνλεϋ. Θα ήκούσατε ότι ο μέγας ούτος εξερευνητής, συνοδευόμενος από όλίγους άνδρας, επεχείρησε μεγάλον ταξείδιον εις το κέντρον της Άφρικης, εις τόπους άγνωστους και κατοικουμένους από άγρίους και σκληρούς ανθρώπους, διά να σώση ένα άλλον Ευρωπαίον, τον Έμιν-πασάν, οστις ήτο διοικητής της έπαρχίας του Ισημερινού, άπειλείτο δε από τους άπολιτίστους ιθαγενείς των μερών εκείνων και θα έφρονείτο αν ο Στάνλεϋ δεν έφθανεν εις καιρόν.

Άλλά σήμερα δεν πρόκειται να σας διηγηθώ τον βίον του Στάνλεϋ. Καμμίαν άλλην ήμέραν θα το πράξω ίσως, διότι φρονώ ότι αι βιογραφίαι των μεγάλων άνδρών, οι όποιοι ειργάσθησαν, ώφέλησαν και έθυσιάσθησαν υπέρ της ανθρωπότητας είναι συντελεστικά εις το να εξευγενίζουν τας καρδίας, ν' αναπτύσσουν τα άγαθά αισθήματά των και να παρασκευάζουν άνδρας του καθήκοντος, ευγενείς και φρονηματίας, ο βίος δε του Στάνλεϋ είναι άλλης μυθιστορημα, τερπνόν και διδακτικόν συνάμα. Σήμερα όμως θα σας διηγηθώ τον βίον άλλου άνδρός, ο όποιος έπρόλαβε τον Στάνλεϋ εις το έργον της εξερευνησεως της Άφρικης, θεωρείται δε μεγαλειότερος και από αυτόν ακόμη.

Έτυχε βεβαίως ν' ακούσετε το όνομα του Λιβιγκστώνος. Εάν ανοίξετε έν οποιοδήποτε λεξικόν θα ιδήτε ότι θα τον παραβάλλη με τον Χριστόφορον Κολόμβον και τον Βάσκο δε Γάμα. Αν ο πρώτος εκ των δυο τούτων μεγαλοφυών ναυσιπόρων προσέθεσεν εις την γην όλόκληρον ήμισφαίριον διά της

ανακαλύψεως της Άμερικης, ο δεύτερος δε πρώτος επροχώρησεν εις το άκρωτήριον της Καλής Έλπίδος και έγνώρισε διά πρώτην φοράν εις τον κόσμον όλον το νότιον και δυτικόν μέρος της Άφρικης, ο Λιβιγκστών έδώρησεν εις την ανθρωπότητα την μέσην Άφρικην, εις την όποιαν πρό αυτού δεν είχε πατήση πούς πολιτισμένου ανθρώπου. Οι άνδρες ούτοι δικαίως θεωρούνται ίσοι και μεγαλειότεροι από τους μεγαλειότερους κατακτητάς, από τον μέγαν Άλέξανδρον, από τον Ιούλιον Καίσαρα και από τον Μέγαν Ναπολέοντα. Αυτοί περιωρίζοντο να κατακτώσι γνωστάς χώρας χύνοντες άφειδώς το ανθρώπινον αίμα. Ο Κολόμβος, ο Βάσκο δε Γάμα, ο Λιβιγκστών, ο Στάνλεϋ χωρίς να χύσωσιν ούτε σταγόνα αίματος και με μόνον όπλον την μεγαλοφυίαν των, εισδύουν εις τόπους άγνωστους και κατακτώσιν αυτούς, όχι υπέρ τούτου ή εκείνου του έθνους, άλλ' υπέρ της ανθρωπότητας και έν όνόματι του πολιτισμού.

Ο Δαυιδ Λιβιγκστών έγεννήθη εις την Σκωτίαν την 19 Μαρτίου 1813. Μόλις έμεγάλωσεν όλίγον και κατέστη ικανός δι' έργασίαν τον εισήγαγεν ο πατήρ του εις έν βαμβακουργείον, εις το όποιον αυτός ειργάζετο ως υπάλληλος. Ο Λιβιγκστών ήτο τότε δέκα μόλις ετών. Ο παΐς είχε φύσιν φιλομαθή. Ηγόρασε βιβλία και ήρχισε μόνος να εργάζεται, αφιερών εις την μελέτην όσας ώρας του άφηνεν έλευθέρως ή έργασία του. Διά της έπιμονής του κατόρθωσεν ούτω να καταστή κύριος της λατινικής και της έλληνικής, να σπουδάση δε άρκούντως την βοτανικήν και την γεωλογίαν. Εις ήλικίαν είκοσιν επτά ετών υπέστη μετ' έπιτυχίας τας διδακτορικάς εξετάσεις του ως ιατρός. Ο άπλοϋς εργάτης, διά της έπιμελείας του, είχε μεταμορφωθή εις σοφόν.

Ότε ήτο ακόμη νέος ο Λιβιγκστών, μελετών τον χάρτην της Άφρικης, παρετήρησεν ότι ο γεωγράφος είχε αφήση λευκόν όλον το έσωτερικόν μέρος της εύρυτάτης αυτής ήπειρου, ήτις είναι άρκετάς φοράς μεγαλειότερα της Ευρώπης. Ο Λιβιγκστών έζήτησε πληροφορίας, έμαθε δε πράγματι ότι ή κεντρία Άφρικη ήτο έντελής

άγνωστος. Έκτοτε τον έκυρίευσεν ή έπιθυμία να γίνη αυτός ο εξερευνητής του μυστηριώδους αυτού μέρους της γης. Γνωστόν ήτο μόνον ότι εις τους τόπους εκείνους κατοκούν άγριαι φυλαί, αι όποιοι ήσαν σκληρόταται· ότι αντί πάσης άλλης θρησκείας έπίστευον εις χονδροειδέστατας προλήψεις· και ότι ο καννιβαλισμός, δηλαδή ή φοβερά συνήθεια του τρώγειν ανθρώπινον κρέας, ήτο έθιμον σχεδόν γενικόν. Ο Λιβιγκστών είχε μεγάλην καρδίαν και συνεπαθεί εις όλας τας ταλαιπωρίας των όμοίων του. Η ιδέα ότι ήδύνατο να διαδώση μεταξύ των άγρίων τούτων φυλών τα δόγματα του πολιτισμού και της χριστιανωσύνης τον έγοήτευσεν. Έκτοτε δε ως σκοπόν του βίου του έταξε την άποστολήν να εισχωρήση εις τας άγνωστους εκείνας χώρας της μέσης Άφρικης και να εργασθή υπέρ της έπιστήμης εξερευνών αυτάς, υπέρ της ανθρωπότητας, προσπαθών να κάμη χριστιανούς τους βαρβάρους, τους όποιους έμελλε να συναντήση.

Διά να πραγματοποιήση το μέγα σχέδιόν του ανεχώρησε διά θαλάσσης εις την άγγλικήν άποικίαν του άκρωτηρίου της Καλής Έλπίδος, ήτις κείται, καθώς είπομεν, εις την νοτιωτέραν άκραν της Άφρικης. Από εκεί επροχώρησε προς βορράν, εισεχώρησεν εις την αιθιοπικήν χώραν και προσεκολλήθη πλησίον ισχυρού τινος άρχηγού διά να εκμάθη την γλώσσαν και τα έθιμα των τόπων, τους όποιους έμελλε να επισκεφθή. Ο φυλάρχης ούτος έπεριποιήθη παντοιοτρόπως τον Λιβιγκστώνα. Τόσον δε τον ήγάπησεν, ώστε μετ' όλίγον έγινε χριστιανός με όλίγους από τους υπηκόους του.

Μετα παρέλυσιν όλίγων μηνών ο Λιβιγκστών επροχώρησε βορειότερον, ανεκάλυψε μίαν μεγάλην λιμνην όνομαζομένην Νγκαμί και ένα πλατύτατον ποταμόν, τον Ζαμβέζη, του όποιου έως τότε οι Ευρωπαίοι μόνον τας εκβολάς έγνώριζον. Τέλος έφθασεν εις την πόλιν του Άγίου Παύλου της Ασσάνης, την όποιαν έχον κτίση οι Πορτογάλλοι εις την παραλίαν του Άτλαντικού Ωκεανού. Εις την πόλιν αυτήν ήναγκάσθη να διαμείνη επί πέντε μήνας, διά να αναλάβη από τους φοβερούς κόπους του ταξείδιου του και να θεραπευθή από τους πυρετούς, από τους όποιους είχε προσβληθή κατά την διάρκειαν αυτού.

Όταν άνέρρωσεν, αντί να επανέλθη εις την Καλήν Έλπίδα, συνέλαβε σχέδιον, το όποιον κανείς πρό αυτού δεν έτόλμησε να εκτελήση. Άπεφάσισε να διέλθη από δυσμών προς ανατολάς καθ' όλον της το πλάτος την άφρικανικήν ήπειρον. Το μεγαλεπήβολον αυτό ταξείδιον επέτυχεν όπως και το πρώτον, χάρις εις την άκαταπόνητον ένεργητικότητα του περιηγητού. Ούτε οι θανάσιμοι πυρετοί, οι όποιοι μαστίζουν τους νοσηρούς αυτούς τόπους, ούτε τα φοβερά ζώα, λέοντες δηλαδή, έλέφαντες, ρινόκερατες, πάνθηρες, δηλητηριώδεις όφεις, τα όποια τρέφονται εις τα άπέραντα δάση των, ούτε ή άγριότης των αιθιοπικών φυλών, αι όποιοι τους κατοικούν, ίσχυσαν ν' αναχαιτίσωσι τον Λιβιγκστώνα. Άφού επισκέφθη τους γιγαντιαίους καταρράκτας του Ζαμβέζη, όπου ο ποταμός, έχων εις το μέρος εκείνο πλάτος 1700 μέτρων, πέπτει έντός φοβερού βαράθρου βάθους 138 μέτρων, ο άκούρατος ταξιδιώτης έφθασεν επί τέλους εις την Κιλίμάνζα, πόλιν κειμένην επί του Ίνδικού Ωκεανού. Εάν βίψετε επί του χάρτου έν βλέμμα εις τα μέρη, τα όποια διέτρεξεν ούτως ο Λιβιγκστών, θα ιδήτε ότι διήλθε όλας τας χώρας τας εύρισκομένας εις το κέντρον της Άφρικης και τας όποιας ούδεις Ευρωπαίος είχε επισκεφθή έως την εποχήν εκείνην.

Μετα την λαμπράν ταύτην έπιτυχίαν, χάρις εις την όποιαν επλούτισε την γεωγραφικήν έπιστήμην διά πολυτίμων πληροφοριών, ο Λιβιγκστών επανήλθεν εις την πατρίδα του, την Άγγλίαν, από την όποιαν είχε φύγη πρό δέκα έξ ετών (1856). Αι στερήσεις, οι κόποι και οι κίνδυνοι τους όποιους υπέστη κατά το πολυετές αυτό ταξείδιόν του, όχι μόνον δεν έψυχαναν τον ζήλον του, αλλά τούναντίον τον ενίσχυσαν εις το έργον του και του ηύξησαν την έπιθυμίαν να φέρη αυτό εις πέρας.

Τον Μάρτιον του 1856 ανεχώρησεν εκ νέου εξ Άγγλίας επανήλθεν εις τας εκβολάς του Ζαμβέζη, ανέπλευσε τον ποταμόν τούτον, έπειτα δε και το παραποτάμιον αυτού, τον Σχερέ, με μικρόν άτμόπλοιον το όποιον είχε φέρη από την Άγγλίαν, και ανεκάλυψε την λιμνην Νυάσσαρ, ή όποια έχει πλάτος 80—100 χιλιομέτρων, μήκος 320 και βάθος 180—200 μέτρων. Αι όχθαι της λιμνης ταύτης

είνε θαυμασίως ωραία. Άπειροι καλύβαι εγείρονται επί αυτών κατοικούμεναι από Αιθίοπας, οι όποιοι ζώσι διά τής αλιείας. Μετά τώ δεύτερον. τούτο ταξείδιον ο Αίθιοπος επανήλθεν εκ νέου εις τήν Άγγλίαν. Οί συμπολίται του τον υπεδέχθησαν με μεγάλας τιμάς, καθ' όλον δέ τώ διάστημα, κατά τώ όποιον έμεινεν εν Άγγλία, δέν έπαυσαν να τώ έπιδραφιλεύουν δείγματα θαυμασμού και αγάπης. Άλλά οί συγγενείς και φίλοι του μάτην έπροσπάθησαν να τον πείσωσιν ότι αρκούντως είχαν έργασθώ διά τήν δόξαν του και ότι ήτο καιρός πλέον ν' αποστρατευθώ, ούτως ειπείν, και να ήσυχάσθω.

Κατά τώ τελευταίον ταξείδιόν του ο Αίθιοπος παρέστη μάρτυς αυτόπτης των φρικτών σκηνών, τάς όποιας προκαλεί τώ εν Άφρικώ εξασκούμενον έμπόριον των ανθρώπων, οι όποιοι πωλούνται από άσυνειδήτους σωματεμπόρους, όπως εις τήν Ευρώπην πωλούνται οί ίπποι, οι βόες, τά πρόβατα και τά άλλα άλογα ζώα. Είχεν ιδώ τούς αρχηγούς των φυλών να πωλώσι τούς υπήκόους των εις Άραβας έμπόρους, οι όποιοι ήρχοντο από μακράν χάριν τού άτίμου άλλ' επικερδούς αυτού έμπορίου. Ο αγαθός Άγγλος ιατρός ήθελε να επανέλθω εις

τάς χώρας, όπου τώ έθιμον τούτο, όπερ δυστυχώς και σήμερα ύφίσταται, εκυριάρχει και να έργασθώ με όλας τας δυνάμεις προς εξολόθρευσιν αυτού. Εν τή καρδια του Αίθιοπος δύο μεγάλα αισθήματα διημοσβήτουν τά πρωτεία: ή αγάπη τής ανθρωπότητος και ή έρωσ τής επιστήμης.

ΔΑΝΙΑ ΔΙΒΙΓΚΕΤΩΝ

Με όλας τας προσπάθειάς των φίλων του διά να τον κρατήσωσιν εν Άγγλία, ο Αίθιοπος ανεχώρησε και πάλιν εις Άφρικήν. Τήν 19 Μαρτίου 1866 κατέλειπε τήν νήσον Ζανζιβάρην, ή όποία κείται εις τά ανατολικά παράλια τής ήπειρου ταύτης και εισχώρησεν εις τώ έσωτερικόν αυτής, διευθυνόμενος προς δυσμάς. Τώ επόμενον έτος ανεκάλυψε τρεις μεγάλας λίμνας, τήν λίμνην Ταγκανίκα, τήν λίμνην Μοίρο και τήν Βαγκονέλο. Κατόπιν έπεσε βαρέως άσθενής

και τρία έτη παρήλθον χωρίς κανείς να ειζέρη τί απέγεινεν. Είχεν υποκύψη εις τούς κόπους τού ταξείδιου, είχαν αποθάνη από ασθιενειάν τινα, ή έφονευθή από τούς ιθαγενείς; Η μή άρά γε είζη και ήτο αιχμαλώτος; Κανείς δέν έγνώριζε.

[Έπεται τώ τέλος]

ΔΗΜ. ΚΑΚΑΜΑΝΟΣ

ΕΠΙΔΗΜΙΑ

Ο ήλιος λάμπει εις τώ στερέωμα, δέν άνέβη όμως αρκετά ύψηλά και ή δμίγλη δέν διελύθη. Σύννεφον πυκνόν σκεπάζει τώ περιβολάκι τής Άκαδημίας και ο δρόμος είναι υγρός ως να έβρεξε. Δέν διακρίνεται καλά καλά πού τελειώνει ή οδός Πανεπιστημίου, και αν τά σπίτια εκείνα τά μακρυνά άκουμπούν εις τήν γήν, ή ανώτερα δύναμις τά έκτισεν εις τόν άέρα!

Ο κόσμος φοβισμένος εξέρχεται από τας οικίας και έρωτᾷ τόν κάθε φίλον πού θ' άπαντήσῃ:

- Και 'ς τώ σπιτι τι γίνονται;
- Δόξα τῷ Θεῷ καλά, τῷ άποκρίνεται ο εις.
- Άσχημα, φίλε μου, όλοι άρρωστοί! τῷ άπαντᾷ ο άλλος.

Και άλλου τώ πρόσωπον είναι χαρούμενον και άλλου λυπημένον.

Τοιαύτα συμβαίνουσιν ότε ο Άλέκος Βαλῆς, παιδάκι έξυπνο και καμαρωμένο, έρωτᾷ με δάκρυα τήν μητέρα του:

- Λοιπόν, μαμά, να πάω 'ς τώ γιατρό;
- Άφησε να ιδούμε ως τώ βράδν, παιδί μου.

Τώ μεγαλειτερο παιδί της είναι άρρωστον. Τώ προσέβαλεν ή επιδημία!

Ο Μιχαλάκης ήτον κακό παιδί. Δέν αγαπούσε τά γράμματα, δέν ήκουε τήν μητέρα του, δέν εφοβείτο τόν Θεόν! Τρία τά μεγαλειτερα έλαττώματα, τά χειρότερα πού γίνονται εις τόν κόσμον.

Τώ πρωί είχε πάη εις τώ σχολειόν. Ο διδάσκαλος τούς ειπεν ότι τά μαθήματα θα διακοπούν ένεκα τής επιδημίας και να προσέχουν να παράσουν φρόνιμα τας ημέρας αυτάς των διακοπών και να επαναλάβουν τά μαθημένα των μαθήματα. Μαζί με τά άλλα παιδιά έ-

φυγαν και οί δύο άδελφοί ο Μιχαλάκης και ο Άλέκος Βαλῆς με τήν διαφοράν ότι ο Άλέκος επέστρεψε κατ' ευθείαν εις τήν οικίαν ένῶ ο Μιχαλάκης έσμιξε με τούς φίλους του, κακά παιδιά και διεστραμμένα και άμελή, και επήγαν εις τώ Σταδίον. Εκεί ήρχισαν τόν πατροπόλεμον και τώ κυνηγητό. Ίδρωσαν, άναψαν, έκοκκίνησαν: έπειτα έκάθισαν εις τόν άέρα να

ξεκουρασθούν, και τούτο ήρκεσε να κρυολογήσῃ ο Μιχαλάκης, να άρρωστήσῃ. Έγύρισε τώ μεσημέρι εις τώ σπίτι με δυνατόν πονοκέφαλον. Η μητέρα του ήρχισε να τόν συμβουλεύη, να τόν μαλώνη, άλλ' όταν ειδε τήν κατάστασίν του τόν έλυπήθη. Η μητρική της στοργή έσβυσε κάθε άλλο αισθημα και έπροσπάθησε με κάθε τρόπον να τόν θεραπεύσῃ. Ο Άλέκος έβλεπε τόν άδελφόν του κόκκινον σαν παππαρούνα και έτρεμε.

Ηνωθεί ότι τώ κόκκινον εκείνο χρώμα δέν ήτο από έντροπήν, άλλά από πυρετόν, από τήν ασθιενειαν, και εφώναζεν εις τήν μητέρα του:

- Λοιπόν, μαμά, να πάω 'ς τώ γιατρό;
- Άφησε να ιδούμε ως τώ βράδν, παιδί μου!

Και αφήσαν. Άλλά προς τώ βράδν ήτον χειρότερα. Ηλθεν ο ιατρός. Τι να πῆ! Εις τώ πρόσωπόν του ήτον ζωγραφισμένη ή άπελπισία.

— Δέν ειμεθα καλά, κυρία, θα έλθω πάλιν μετ' ολίγας ώρας.

Και έφυγε άφού διώρισε τά αναγκαίουτα ιατρικά.

Η μητέρα ή δυστυχισμένη έθρήνει παρεια σιωπηλώς και ο Άλέκος εις τώ άλλο δωμάτιον προσήχητο εις τόν Πλάστην να σώσῃ

Ο ΛΑΓΟΣ ΚΑΙ Η ΜΑΡΙΚΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Οι γονείς της Μαρίκας είνε πλούσιοι· έχουν ένν ώραϊον σπίτι εις την Κηφισίαν, και ένα μεγάλον μεγάλον κήπον.

Πηγαίνουν εκεί κάθε καλοκαίρι και περνούν δύο τρεις μήνας.

Ἡ Μαρίκα περιμένει με καρδιοκτύπι την ὥραν πότε θά ὑπάγουν εις την Κηφισίαν.

Τῆς ἀρέσει καὶ ἡ Μπίρνα, τῆς ἀρέσει καὶ τὸ Κεφαλάρι, τῆς ἀρέσει καὶ ἐκεῖνος ὁ δρόμος ποῦ ἀπὸ μακρὰν φαίνεται τὸ Τατό· ἀλλ' ἀπ' ὅλα περισσότερον τῆς ἀρέσει ὁ κῆπος των.

Ἐχει τόσα ὠραία δένδρα, τόσα λουλούδια· τὸ χορταράκι εἶνε ἀπαλὸ ἀπαλὸ σὰν βελουδοῦ· καὶ ὁ ἀέρας ποῦ φυσᾷ εἶνε τόσον καθαρός καὶ τὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν εἶνε τόσον γλυκό!

Ἐνα πρωτὴ ἡ Μαρίκα ἀφοῦ ἐξύπνησε καὶ ἔπινε τὸ γάλα της—γάλα τῆς στιγμῆς ἀπὸ τὴν ἐλθετικὴ ἀγελάδα ποῦ ἔχουν—κατέβη εἰς τὸν κήπον· ἡ ἡμέρα ἦτο ὠραία· ὁ ἥλιος εἶχεν ἀνατεῖλη, καὶ ἡ δρόσος ἡ ὁποία ἦτο ἐπάνω εἰς τὰ λουλούδια ἔλαμπε σὰν νὰ ἦταν διαμάντια.

Ἡ Μαρίκα ἔκοπτε λουλούδια διὰ νὰ τὰ κάμη ἀνθοδέσμην τὴν ὁποίαν νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν γιαγιάν, ποῦ ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ κατὰ τὸ μεσημέρι.

Ἄλλ' ἐκεῖ σιμά της, μέσα ἀπὸ τὰ χορτάρια ἠκούσθη ἕνας κρότος· κάτι ἐπήδησε καὶ ἔτρεχε. Ἦτο θηρίον; ἦτο φίδι;

Ἡ Μαρίκα ἐτρόμαξε, καὶ τὸ χέρι της ποῦ ἠτοιμάζετο νὰ κόψῃ ἕνα λουλούδι ἔμεινεν ἀκίνητον. Ὁ κρότος ἐπλησίαζε· ἡ καρδιά της Μαρίκας ἐκτυποῦσε δυνατὰ.

Ἐξαφνα πηδᾷ ἀπ' ἐμπρός της καὶ τρέχει μετὰ τὰ τέσσαρα ἕνας λαγός, μετὰ αὐτὰ βίγμένα ὀπίσω, μετὰ τὴν οὐρὰ σηκωμένη. Σοῦ εἶχε ἕνα φόβο ὁ κακομοίρης! ἡ καρδιά του θά ἐκτυποῦσε ἀκόμη δυνατώτερα ἀπὸ τῆς Μαρίκας!

Ἡ Μαρίκα ἐγέλασε καθὼς εἶδε ποῖον ἦτο τὸ φοβερόν θηρίον ποῦ τὴν ἔκαμε κ' ἐτρόμαξε τόσον. Ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν δεῖλὸ λαγόν, ποῦ ἔτρεμε ἀπὸ τὸν φόβον του, ἐκεῖνον ἐκεῖ ἐφοβήθηκε;

Ἄλλ' ὕστερα ἐσυλλογίσθη πῶς ἕνας κυνηγός τῆς Κηφισιάς τοὺς ἔφερε πέντε πέντε σκοτωμένους, καὶ εἶπε:

—Καὶ πῶς νὰ μὴ φοβῆται ὁ πτωχός! ἂν τὸν ἔβλεπε κανένας κυνηγός, ἢ καὶ ὁ πατέρας, μπαμ μία καὶ πᾶρ' τον κάτω· κάθε στιγμή κινδυνεύει νὰ τὸν σκοτώσουν· ὁ πατέρας του, ἡ μητέρα του δὲν μποροῦν νὰ τὸν προφυλάξουν· διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς ἔλθῃ τὴν ἐλπίδα του τὴν ἔχει 'ς τὰ πόδια του καὶ δὸς του τρέχει! Ὁ καιμένος ὁ λαγός! Ἡ Μαρίκα ἐσκέφθη τότε ὅτι αὐτὴ δὲν εἶνε σὰν τὸν λαγόν, ποῦ νὰ μὴν ἔχῃ κανένα νὰ τὴν προστατεύσῃ.

Δύο ὀνόματα γλυκὰ ἐψιθύρισε τὸ στόμα της: πατέρα, μητέρα. Ἐσυλλογίσθη ὅλην τὴν ἀγάπην ποῦ τῆς ἔχουν, ἐσυλλογίσθη τὴν ἀνησυχίαν των ἅμα ἀρωστήσῃ λιγάκι, πῶς στέλλουν καὶ φωνάζουν ἀμέσως τὸν ἰατρόν, καὶ πῶς δὲν ἔρχεται ἡ καρδιά των 'ς τὸν τόπον της πρὶν νὰ γίνῃ καλά. Αὐτὰ ἐσυλλογίσθη ἡ Μαρίκα καὶ ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπίτι ἐπῆγε καὶ ἀγκάλιασε καὶ ἐφίλησε τὸν καλόν της πατέρα καὶ τὴν καλὴν της μητέρα.

Κ' ἐκεῖνοι τὴν ἐπῆραν εἰς τὴν ἀγκάλην των καὶ τὴν ἐφίλησαν. Ἄν εἴξευραν τί καλά αἰσθημάτων εἶχε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Μαρίκα μέσα 'ς τὴν καρδιά της θά τὴν ἐφιλοῦσαν ἀκόμη περισσότερον. Ἄλλ' ἡ Μαρίκα δὲν εἶπε τίποτε· εἶπε μόνον μετὰ τὸν νοῦν της ὅτι πρέπει νὰ ἀγαπᾷ πολὺ, πολὺ τοὺς γονεῖς της καὶ νὰ μὴ τοὺς δυσαρεστή ποτέ.

Ἡ Μαρίκα ὁσάκις καταβαίνει εἰς τὸν κήπον συλλογίζεται καὶ τὸν λαγόν.

Τί ἔγινε ὁ καιμένος ὁ λαγός; ἢ ἀκόμη ἦ τὸν ἔρριψε αἰματωμένο καὶ νεκρὸ τὸ βόλι κανένος κυνηγοῦ; Ὁ ἄμοιρος λαγός!

ΙΟΥΛΙΑ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΚΑΡΑΒΟΣΤΟΛΟΥ

Βραβεύεται εἰς τὸν εἰκοστὸν διαγωνισμὸν τῆς «Διαπλάσεως» ποῦ ἔγινεν τὸν Ἰούλιον τῶν ἀνευρατικών ἀρχισυν.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ψαλλόμενον ἐπὶ τῆς μουσικῆς τῆς ἐν σελίδι 25 Πόλλας - Δεαπλάσεως

Ἐπέρσ' ὁ χειμῶνας ὁ κακός,
Ἡλῖος θερμὸς 'ς τὸν οὐρανόν·
Γύρῃσε 'ς τὴ γῆ καιρὸς γλυκός,
Γέμισε λουλούδια τὸ βουνόν.

Μὲ χαρὰ μεγάλην
Ὁ καθείς ἄς ψάλλῃ
Τῆς γιορτῆς τὰ κάλλην
Τρά λα λα λά λα λά!

Ἐπέρσ' ὁ χειμῶνας ὁ κακός,
Ἡλῖος θερμὸς 'ς τὸν οὐρανόν·
Γύρῃσε 'ς τὴ γῆ καιρὸς γλυκός,
Γέμισε λουλούδια τὸ βουνόν.

Ἐπέρσ' ὁ χειμῶνας ὁ κακός,
Ἡλῖος θερμὸς 'ς τὸν οὐρανόν,
Γύρῃσε 'ς τὴ γῆ καιρὸς γλυκός,
Γέμισε λουλούδια τὸ βουνόν.

Γ' αὐτὸ λοιπὸν ἐμπρός 'ς τὴν ἐξοχὴν
Ἐμπρός, παιδιά, μ' ὀλόχαρην καρδιά!
Τί χαροπὴ δροσάτη ἐποχὴ!
Κόψτε, κόψτε λουλούδια, παιδιά!

Ἐπέρσ' ὁ χειμῶνας ὁ κακός,
Ἡλῖος θερμὸς 'ς τὸν οὐρανόν·
Γύρῃσε 'ς τὴ γῆ καιρὸς γλυκός,
Γέμισε λουλούδια τὸ βουνόν.

Ἐλυώσαν τὰ χιόνια,
Ἦλθαν χελιδόνια,
Καὶ περνοῦν τὰ χρόνια
Τρά λα λα λά λα λά!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αι λύσεις θά δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Ἀπριλίου]

66. Συλλαβογράφοι.

Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα, τὸ δεύτερον ἐπίσημο·
Τὸ ἕλιν θά κρατήσης ὑπότιον ἐπιουλήσης.

Ἐστέλη ἐπὶ Ἀριάνης Βογιατζήδου.

67. Ἀξιγράφοι.

Τὸ πρῶτον δὲν ἀκούει, τὸ δεύτερον κινεῖ,
Καὶ τ' ἕλιν θεωρεῖ ὁ γιατρός 'ς τὸν ἀσθενῆ.

Ἐστέλη ἀπὸ τοῦ Ἑλληνοπούλου τοῦ Ὀδύσηου.

68. Στοιχειογράφοι.

Κῶματα μὲ βότχουν.
Κόψε τὸ κεφάλι μου,
'Ἐ τὸ τραπέζι μ' ἔχουν
Καὶ γλεντοῦν τὰ κάλλη μου.

Ἐστέλη ἐπὶ Ἀθανασίου Δ. Αἰωνάρου.

69. Στοιχειογράφοι.

Μὲ κεφαλὴν σὲ κλείω,
Ἀκρόφων σὲ λύω.

Ἐστέλη ἐπὶ Πόρρου τοῦ Ἡσιόφου.

70. Στοιχειογράφοι.

Ἐκ συλλαδῶν συνίσταται τὸ ὄνομά μου δύο
Μὲ πίνεις καὶ ἄρσκεισαι, μὲ πίνεις σὲ μεθύω.
Ἄλλ' ἔν ἐκ τῶν στοιχείων μου ἂν ἴσως ἀποβάλλης,
Ἐἰς χρίσιμον τετράποδον εὐθύς μὲ μεταβάλλεις.

Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Κάλχη.

71. Συλλαβικὸν κυβόλεξον.

- 1. Ἐγὼ τὰς πόλεις συνιστῶ καθὼς καὶ τὰ χωρία.
- 2. Τὰ Περιοικὰ ἐστὶν ἰσὶς κάλα ποτὲ κρανία.
- 3. Εἶθε τοιοῦτος νὰ φανῆς εἰς κάθε μιά σου πράξιν
Καὶ θά πηγαίης τακτικὰ εἰς ἀνωτέραν τάξιν.

Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Κρονίου Ὀρους.

72. Γράμμων.

Τὸ πρῶτον μου τῆς φύσεως εἶν' ἔν ἐκ τῶν στοιχείων.
Τὸ δεύτερόν μου μῆριον οὐχὶ ἐκ τῶν σπανίων.
Τὸ τρίτον εἶνε μετοχὴ συνθηκατάτου ῥήματος.
Τὸ τέταρτον, συστατικὸν κεντῶς ἐν γένει κρίματος.

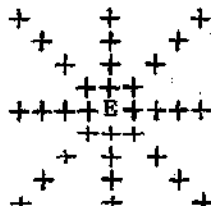
Ἐστέλη ἐπὶ τῆς Ἀποστολλεύσης Σελήνης.

73. Σταυρός.

Διὰ τῶν ἐπομένων γραμμάτων, μὲ κέντρον τὸ Ν, σχηματίζουσαν σταυρὸν ἐκ δύο λέξεων ἀπὸ τὰς βραβίας πρέπει νὰ προσέχης νὰ μὴ κυριευθῆς : Α Α Ι Ι Μ Ν Ο Ο Σ.

Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Παυλοματῆος τοῦ Καθ' Ἐκτός.

74. Ἀστὴρ.

Νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται καθέως τὸ ὄνομα Ῥωμαίου στρατηγοῦ, ὁρίζοντως τὸ ὄνομα ἄρου τῆς Ἑλλάδος καὶ διαγωνίως πρωτεύουσα εὐρωπαϊκοῦ κράτους, καὶ ἥρας τοῦ πρώτου πολέμου.

Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Ἀϊτωῦ τῶν Χιονοκαπῶν Ὀρους.

75—77. Κεκρωμαμένα ὀνόματα πτηνῶν.

- Α.) Λέων βάρβαρον θορυβωδῶς κοάζοντα ἰδῶν, τὸν κατεπάτησεν.
- Β.) Ἡ σάλπιγξ ἔχει νὰ συναθροισθῶσιν οἱ στρατιῶται.
- Γ.) Ἐβχισ ἀτα ὡς ἀκούων.

Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Ἀφρικανοῦ Λέοντος.

78. Φύρδην — μίγδην.

Ουγγρὶκά χέριρ ἀνυλείτετα ὑπο πῆνος.

Ἐστέλη ἐπὶ τῆς Παρθενικῆς Καρδίας.

79—80. Μεταμορφώσεις.

- Β') Ὁ ὄνος δι' ἑξ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ μύλος.
- Β') Ὁ κοπος διὰ τεσσάρων μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ῥόσος.

Ἐστέλη ἐπὶ τῆς Ἀμυγδαλῆος.

81. Διπλῆ ἀκροστοχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποταλοῦσι τὸ ὄνομα μέρους τοῦ σώματος, τὸ δὲ τελικὸ τὸ ὄνομα λυρικοῦ ποιήματος.

- 1. Μῆρος τοῦ χρόνου. 2. Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. 3. Ἑβραϊκὸν ὄνομα πασίγνωστον. 4. Μῆρος τοῦ λόγου.

Ἐστέλη ἐπὶ Σάββα Πασιόφου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Ἰανουαρίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

- 1. Κεράσιον (κέρας, ἰόν). — 2. Καρκός, κληνός. — 3. Πλάσις. —

4. Γ Α Δ Η	— 5. Φ	— 6. Σ	Α	Σ
Α Ν Η Ρ	Δ Ι Σ	Α	Ρ	Ο
Δ Η Τ Ω	Κ Η Ε Α Η Σ		Α	Κ Θ
Η Ρ Ω Σ	Δ Η Χ Ο Μ Α Ι	Κ Α Λ Α Μ Α Ι		
	Φ Ι Δ Ο Γ Ε Λ Ω Σ	Ι Α Μ		
	Σ Η Μ Ε Ρ Ο Ν	Κ Ι Ι		
	Σ Α Δ Ο Σ	Σ	Α	Σ
	Ι Ω Ν			
	Σ			

— 7. Ἄξια λέγου τετράστιχα ἐπὶ τῶν δοθεισῶν δημοικαταλητικῶν ἀπέστιλον ἡμῖν οἱ ἔξης : Πάσχουσα Κρήτη, Λάρις τοῦ Θεοῦ, Νεράϊδα τῆς Αἰγύπτου, Μελιγαλῆς, Σειροφῶν δ' Ἀθηναῖος, Ἀμυγδαλίτη, Κρήτιος Ὀρος, Καποδοστριας, Καρδερίνας, Μιχαὴλ Σ. Δυκοῦνης, Φίλος τῶν Ἀσθῶν, Ποταμὸς, Κῶμα τοῦ Ἐδεδειμένου, Χ. Σταγαρόπουλος, Κοροβαλός, Ἄετος τῶν Χιονοκαπῶν Ὀρίων, Μαργευτικὸς Βίστοπος, Γεώργιος Κλ. Λεοντίδης.

Τῶν τριῶν πρῶτων τὰ τετράστιχα εἶνε τὰ σχετικῶς καλλίτερα διὸ καὶ δημοσιεύομεν αὐτὰ.

Τετράστιχον τῆς Πασχοῦσης Κρήτης.

Ἄχ ! ἔνα πόθο ἔρῳ ἔχω γλυκὸ σάν μέλι.
Ἰού καθ' ἑλληνικὴ καρδιά παρακαλεῖ καὶ θέλει.
Θεὸ μου ! τὴν Ἑλλάδα μας νὰ ἰδῷ μεγάλη δόξ μου,
Σὰν ἔλλοιτε τρισένοδον, βασίλισσα τοῦ κόσμου.

Τετράστιχον τῆς Ἐκρήτιος τοῦ Θεοῦ.

Ὅταν ἡ ψυχὴ μου πάσχει, ἄτα τ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου
Καὶ ἂν ἔχη τί τὰ θέλει !
Μή, Θεέ, μ' ἔγκαταλίπης, τῆς ψυχῆς γαλήνην δόξ μου,
Καὶ τὰ τραγικὰ μου χρίσιν μὲ παρημυθίας μέλι.

Τετράστιχον τῆς Νεράϊδας τῆς Αἰγύπτου.

Γλυκύτερο ἀπὸ ζάχαρη, γλυκύτερο ἀπὸ μέλι,
Ἄπ' ἔλα πειρὸ γλυκύτερο καλὸ αὐτοῦ τοῦ κόσμου,
Εἶνε τῆς μνας τὸ φίλ' αὐτὸ ἡ ψυχὴ μου θέλει,
Αὐτὴ, Θεέ, παρακαλῶ, νὰ τῶχω πάντα δόξ μου.

- 8. Α
- Υ
- Π Ι Λ Ο Σ
- Ο
- Σ
- Περτινάξ Δ.) Ναιλος Ε.) Κλειώ
- Ζ.) Ἄνεμος. — 21. ΚΑΡΑΥΣΚΑΚΗΣ, ἀκρίς, βακχὴ, Ἰκαρία, Σάρα, Ἥρα. — 22. Διότι, ἔχουν πέταλα. — 23. ΙΧΝΕΥΜΩΝ (1. Ἰωνῆς. 2. Χάρις. 3. Νέστορ. 4. Εὐρύπιδης. 5. Γαίνα. 6. Μελαγρός. 7. Ωκεανός. 8. Ναῦς. — 24. Ὁ πλοῦτος δὲν φέρει μόνος τὴν εὐτυχίαν ὁ θεωρῶν ἑαυτὸν εὐτυχῆ ! μὲ δὲν ἔχει εἶνε πλοῦτος. — 25. Ἡ ἀδικία εἶνε μήτηρ γόνιμος γεννῶσα τέκνα ἄξια αὐτῆς. — 26. Διὰ τῆς ὑπεμονῆς καὶ τῆς ἐπιμονῆς τὰ πάντα κτῶνται.